

Ози

Снимки: Satyr; Личен архив

Владимир Попчев е басист, композитор и основен текстописец на група **Контрол**. В края на 80-те и началото на 90-те години на миналия век благодарение на неговите текстове композиции като "Най-важното", "Трябва всичко да приемам", "100-150", "Не умирахме от щастие", "Винаги готови", "Интелигенция", "Демократична ръченица" и други, се превръщат в символ на несъгласието с комунистическия режим и осмиват неговата същност. В същото време песни като "Обичам те мила", "Ти още ли си тука", "Алкохол блус 1 & 2", "Ужас", "Бий хлапето", "Най-щастливият ден", "Булка" и "Велика нация" ставаат едни от най-слушаните у нас, а Контрол се сдобиват с култов статус и остават в историята като една от най-обичаните и най-популярни групи в България. Освен протест, ирония, сарказъм и

сатира, в много от текстовете на Владимир Попчев може да се открие както истината за случващото се у нас през последните 20 години на ХХ век, така и изключително точното му описание на българската народопсихология.

Metal Katehizis: Здравей! Нека да започнем със самото начало - как се стигна до създаването на оркестър Контрол и кои бяха първите членове на групата?

Владимир Попчев: Първият състав на групата е еднакъв със сегашния, с тази разлика, че тогава барабанистът ни беше друг. Така известния Владо Попа, с който между другото постоянно ни бъркат, защото аз се казвам Владимир ПОПчев. Самото ни събиране стана малко случайно. Всеки беше свирил някъде с някого преди това. С Кольо се познавам от първи-втори клас - все бяхме заедно. Той винаги е бил лицето и душата на компанията, така че беше напълно подходящ да е и вокал на групата, особено след като се оказа, че може и да изпее всичките тези неща, които направихме с течение на времето. С Попа свирехме в няколко различни групи, а с пианиста се запознахме в квартала. Краси тогава беше само на 15-16 години, все още ходеше на училище. Беше най-малкият от цялата група. Сега и да искам, не мога да си спомня точния момент, точната дата на нашето събиране, но нещата се случиха в началото на 1988 година.

Как дойде идеята за името?

Имаше няколко идеи - "Контрол", "Комисия" и други. Остана "Контрол", без някаква конкретна причина.

Чувал съм, че музиката на Контрол е силно повлияна от унгарската група Бикини, която в първите си години свири основно пънк и на която ти си бил голям фен. Вярно ли е? И кои други групи са оказали влияние върху вас?

По някакво стечение на обстоятелствата унгарските групи наистина ни повлияха много. Аз лично слушах само такава музика и покрай това запалих не само останалите от групата, но и много други музиканти. Бикини, Беатриче, Хобо - определено имаха голямо влияние върху нас.

От там ли идва "Владо Унгарец"?

Аз всъщност съм наполовина унгарец - майка ми е унгарка. От там тръгна.

През 1989 година издавате първия си албум, който всъщност е от едната страна на плоча издадена от "Балкантон", а от другата са Нова генерация. Как се стигна до издаването на този албум и защо точно с тях?

Защо точно с Нова генерация аз лично нямам представа. Това са си били някакви комсомолски идеи. Имаше си назначени продуценти. Този, който беше назначен специално за нашия албум, беше Кирил Маричков. Аз лично не бих казал, че има много общо между двете групи, просто така се е случило. Ние не сме и предполагали, че ще можем изобщо нещо да запишем. След като ни се предостави такава възможност, съвсем естествено се съгласихме, без значение кой щеше да бъде на другата страна на плочата. И с това не искам да

кажа нищо лошо за Нова генерация. Личното ми мнение е, че те тогава бяха на едно доста по-високо ниво от нас. И като музиканти, и интелектуално. Текстовете им бяха много по-сериозни от нашите. За това и аз не бях сигурен, че е много подходящо точно с тях да издадем албум, но така се случи.

Преди да ви дадат възможността да запишете и издадете ваши песни, бяха ли чували текстовете ви?

Да. И предполагам, че точно оттам е тръгнал този интерес. Винаги съм се чудел защо толкова много хора харесват Контрол. Сега, на последния ни концерт, отново си зададох същия въпрос. Имаше три групи. Сърбите (Pero Deformero) свиреха страхотно, направо убийствени музиканти. Групата, която свири след нас (Kultur Shock) - също, а освен това те бяха и много интересни с какво ли не. И на фона на това аз се питам откъде идва целият този интерес към нас? Нито сме най-добрите музиканти, нито правим най-интересната музика. Но въздействаме по някакъв начин на хората.

Всъщност, ако не бяхте вие, концертът нямаше да е в "Универсиада", а в доста по-малка зала. Преместиха го там заради вас.

Да, то за този концерт стана дума още миналата зима, но аз лично не го взех на сериозно. Дори се учудих десет дена преди събитието, че то изобщо ще се състои. Мои познати ми казаха, че са си купили билети, а на мен никой не ми беше споменал, че такъв концерт със сигурност ще има.

Когато говорим за този концерт, както и за другия, който се състоя няколко месеца по-рано (на него свирихте с Хиподил и Ревю), се сещам, че и двете събития бяха рекламирани по начин, по който човек остава с впечатлението, че вие ще сте хедлайнер, ще свирите последни и най-дълго като време. Така беше обявено и на афишите и на билетите. И в двата случая използваша вашето име, за да рекламират концертите и да ги разпродадат. Твоят коментар?

Когато сме се договаряли за тези концерти, изобщо не е ставало въпрос кой колко ще свири или кой след кого ще свири. Ние лично не сме и имали желание да сме хедлайнер. Концертът с Хиподил и Ревю си го организира Светльо Витков, така че е съвсем нормално Хиподил да свирят последни и най-много. Аз, съвсем естествено мога да кажа, че на плакатите или билетите е пишело "Контрол, Хиподил, Ревю" защото публиката идва заради нас. Но не съм напълно убеден в това, защото ние днес не сме направили сами един самостоятелен концерт, за да видим дали ще се напълни залата само заради нас. Тези времена, в които съвсем случайно пълнехме залите, отминаха. Ние и тогава не сме очаквали да разпродаваме концерти. Примерно в "Универсиада".

Вярваш ли в това, че е било случайно?

Явно не е, но и ние не сме осъзнавали колко сме популярни. Винаги се сещам за времето, когато започнах да правя първите си опити в музиката. Тогава се срещнах с Иван Лечев от Ф.С.Б. В този момент те се чудеха дали да направят самостоятелен концерт в "Универсиада" - беше ги страх дали ще има достатъчно хора и залата ще се напълни. Аз ги убеждавах - колко много са популярни. Те не го знаеха, защото бяха студийна група и нямаша истинска представа за тези неща.

Плочата, за която говорихме преди малко, се нарича "БГ Рок I". В част от песните от този албум като "Програма", "100-150", "Свобода", и особено в "Не умирахме от щастие" има прикрита или явна критика към режима от онова време. Как успяхте въпреки цензурата да изпълнявате тези парчета, а дори и да ги издадете? Ако трябва да цитирам твой текст, как се справяхте с "плешивия цензор-музикант"?

Песента, от която е този образ, е записана дори по-рано, още преди да запишем албума, и участваше в един филм. Филмът беше излъчен без никакви проблеми. Явно ние не сме хванали точно тези времена, в които е имало онази жестока и твърда цензура. Имахме съвсем елементарни проблеми, като например: "Няма да ви пуснем по радиото, ако не промените текста." За първия албум ни цензурираха малко текстовете. Някои думички просто се промениха. Музикалният продуцент Кирил Маричков съвсем културно ни обясни, че така,

както сме го написали, трудно ще мине. И за да е по-лесно: "Дайте да сменим това и онова". Съгласихме се с него. Може пък така да са станали и по-добри текстовете. Но цензура от типа на забраняване, спиране и т.н. при нас не е имало. Един-два пъти са ни спирали тока по време на концерт, но това беше съвсем нормално за тогава. Понякога биеха публиката. Това бяха непонятни неща, за които дори и днес нямам обяснение.

Създали сте едно от най-точните описания на комунистическия режим и на начина, по който хората живеяха тогава:

*Живяхме си доста добре подобрани
Във общата яма всички събрани.
Тигри, зайци, кокошки, коне -
Различни породи, жени и мъже.
По малко живяхме
По малко крадахме
По малко спестявахме
По малко купувахме
Не, не, не умирахме от щастие!*

А умираме ли от щастие днес? Ако трябва да направим едно сравнение между тогава и сега, какво би било то?

Лошото е, че човек си спомня само хубавите неща от периода на своята младост. С течение на времето лошите неща изчезват и остават само приятните спомени. Така че аз мога да разкажа много хубави неща от онова време. Сега? Какво да кажа... Сега е вълча работа - човек както може се оправя в живота. Някои успяват, други - не. Днес аз ставам все по-аполитичен, за разлика от преди 20 години, когато приемах много лично цялото това нещо, което представляваше комунизма, и глупостите, свързани с него. Сега явно идва разочарованието, че който и да е на власт, е все тая. Излиза едва ли не, че от България нищо не зависи. Всичко се подава някак си откън. Вече няма никакво значение кой ще е на власт и за какво ще се бори. Програмата се задава от съвсем друго място.

*Гледахме различните по форма
И по цвят облаци
Носени от различни по посока
И по сила ветрове
И станахме всички ветропоказатели
Еднакви по форма и еднакви по цвят
Не, не, не умирахме от щастие!*

Защо Контрол не пожелаха да бъдат ветропоказатели? Защо не бяха еднакви с всички останали?

Може би защото не сме се приемали на сериозно. Нашата група си беше абсолютно проект на ентузиазъм и мускули. Другите правеха музика заради самата музиката. Казвах: "Ние сме музиканти, трябва да покажем как можем да свирием." При нас беше по-скоро обратното - чрез музиката, като някакъв по-лесен начин, искахме да разкажем това, което мислим. По по-различен начин стояха някак си нещата при Контрол. И за това много хора не ни приемаха на сериозно.

Контрол определено е бунтарска група, но не можем да не отбележим, че ярко изпъква и купонджийският ѝ образ. Кое в онези години беше водещото за вас - бунта или купона?

В групата има личности като Кольо и Краси Неделин. Те двамата са съвсем друг тип хора - всичко могат да предадат по съвсем различен начин. При тях това е някак си интуитивно. Аз никога не съм им обяснявал, че чрез еди-кой си текст ще изразим еди-какво си. Спомням си как Кольо си измисли едно речетативче, в което се казваше: "Нощ! Гроб! Кръст! Смърт!" Ние много се смеехме и си казвахме, че това са глупости, майтап. А после по вестниците излязоха писания, как това било от някакви поеми на Вапцаров, как сме искали да кажем някакви много сложни неща. Така че при нас някои неща се получаваха напълно случайно. Не говоря, разбира се, за по-сериозните ни текстове. Ти цитира вече няколко от тях.

През 1990 година издавате култовия албум "Бум". С него ставате доста популярни сред рок и пънк средите у нас. Навсякъде пеете пред пълни зали, хората ви обичат и слушат вашата музика. Как ви повлия това? Имаше ли славата някакви негативни последици за вас?

Това се получава при почти всички. Когато не можеш да се пребориш с известността, ти се случва това, което се случи с нас. В един момент всеки от групата решава, че е по-специален с нещо от всички останали, и започва да дърпа нещата към себе си. Имаше и един негативен фактор точно след излизането на албума "Бум" - той си остана почти апокрифен. Причината бе, че в този момент се закри "Балконтон", а "Бум" беше записан там и те трябваше да го издадат. След това започна да се разпространява по някакви касетки. А членовете на групата вече очакваха от това нещо да се изкарат и някакви пари. От там тръгнаха и всичките ни проблеми. То обикновено така се получава - проблемите винаги са свързани с пари.

За жалост, оригиналната лента на този албум изчезна от "Балконтон".

Това означава ли, че вие нямате мастерите?

Да. Нещата, които имахме, се откъгнаха от един "велик" продуцент - Мони (Симеон Христов, б. ред.), беше басист в Епизод и работеше към "Старс рекърдс". При него останаха всичките ни ленти.

В тази връзка, има ли някакъв шанс в скоро време да видим в музикалните магазини първите четири албума на Контрол, издадени на компактдискове?

Самите ленти сигурно съществуват някъде. Предполагам, че не са изхвърлени. Ние обаче ги нямаме. Единственото, което съществува като нормален запис, от който може да се издаде компакт диск, е "Любов". Лентите си стоят при Денис Ризов, който е продуцент на този албум. Само това го има. Всичко останало е изчезнало някъде.

Твърде жалко е да чуем подобно нещо... Нека пак да се върнем към албума "Бум".

Винаги готови, винаги готови, винаги готови да се престроим!

Това, което си искал да кажеш с този текст веднага след промените у нас е, че в България сме свикнали да се обръщаме натам, накъдето ни се каже. Преди към Русия и комунизма, след това към Запада и капитализма, а кой знае накъде ще се обърнем след време. Поне така аз го разбирам. Защо българинът винаги се обръща натам, накъдето духа вятърът, без да се замисли добро или лошо е това?

Някой сигурно би го обяснил с народопсихологията. Според мен най-логичното обяснение е, че ние сме много малка държава и толкова нищо не зависи от нас, че винаги трябва да бъдем прикрепени към някой по-голям. Дали икономически или политически, но явно ние не можем да се оправим с нищо, особено в този глобален свят, в който живеем днес. Така че това е напълно нормално за нас - ние сме с този, който в момента е Големият брат.

Не можах да убедя останалите членове на групата да отидем в Белград и да изнесем там един концерт по време на бомбардировките на НАТО. Определено исках да го направим, но не успях да се наложа. Не знам защо трябва да сме приятели с едни, а с други, с които сме възможно най-братските народи, да сме врагове. Не че по някаква причина обичам сърбите или мразя турците. Това за мен са непонятни неща. Нали ти казаха - аз бях много навътре в нещата, свързани с политиката, много на сериозно ги приемах. Тичали сме като ненормални да участваме в концерти на СДС, но въпреки това не можахме да си построим къщи като някои други активисти.

Партиите като гъби - никнат и растат им зъби.

Продължаваме и днес да танцуваме тази "Демократична ръченица". Защо? Докога така?

Според мен така ще си остане винаги. Имам наблюдения и от други държави, които са горе долу с нашите размери и възможности. Там е абсолютно същото, сякаш някой пише един и същи сценарий, който се развива по един и същи начин. Винаги ще бъде така.

В един от текстовете ти се пее за псевдо-интелигенцията. Личното ми мнение е, че сега е пълно именно с псевдо-интелигенти, а ми прави и впечатление, че в последните години у нас съвсем умишлено се изгражда някакъв псевдо-елит. Какво мислиш за тези хора, които днес смятат себе си за елита на нацията?

Аз дори не знам кои точно са тези хора. Те се сменят постоянно. Въпросът е къде е истинският елит? Аз мисля, че той методично е натискан и унищожаван. Доколкото изобщо го има, разбира се. Ние с подобни неща не можем да се похвалим. Днес гледах по телевизията едно предаване за едно училище в чужбина. Сградата беше на 500 години и беше такава, каквато дори нашият цар не е могъл да си позволи. Като дворец! И тук става въпрос за едно обикновено училище в Германия, строено преди 5 века. Ние такава училищна сграда няма да имаме сигурно и след още 500 години. Така че когато говорим за елит, трябва да имаме предвид, че става дума за нашите размери и нашите възможности. От кога сме държава ние? От 130-150 години. За този период какъвто е могъл да стане елитът - такъв е.

*Вчера сънувах строежа на метрото -
От "Люлин" до "Младост" копахме със радост!*

Едва ли през 1990 година си си мислил, че този твой сън ще се сбъдне. Днес, 20 години по-късно, си имаме метро от "Люлин" до "Младост". Защо в България всичко хубаво става толкова бавно?

Е, построи го вече, ха-ха-ха! Дори ни дават за пример, че в последните 3 години сме построили 5 пъти повече метро от Германия, ха-ха-ха! Значи, когато има пари - може.

Това със строежа на метрото беше една много смешна работа преди 20 години. Аз имам и личен случай с него. Когато започнаха да копят, една вечер, прибирайки се вкъщи, паднах в изкопа с бетона и едва се измъкнах. Прибрах се почти бетониран! Вероятно оттам тръгна и песента с метрото.

А ще се сбъдне ли и другият твой сън от тази песен:

*Снощи сънувах във "Фестивална"
Концерт на Venom с водач Кеворкян!*

Е, това няма да се случи никога, ха-ха-ха!

Venom е една от малкото групи, които все още не са идвали у нас, така че - не се знае. Общо взето нещата, които пишеш в текстовете си, се сбъдват. Сещам се за текста на песента за АЕЦ-а:

"Козлодуй, Козлодуй, Козлодуйски бряг - БУМ!"

Той не гръмна, но четирите от реакторите вече не работят. Ако трябва днес да напишеш текст за това как биха изглеждали нещата след 10 години, какво би написал?

Би трябвало след 10 години нещата никак да не изглеждат, защото Балканският полуостров няма да съществува. Нали според календара на майте всичко ще изчезне, ха-ха-ха! Как ще изглеждат? Швейцария няма да станем със сигурност. Нито на Балканите, нито на Предбалканите. Но с това рязко намаляване на

населението, което съвсем методично бива унищожавано и избивано, особено що се отнася до по-възрастните хора, като се свием достатъчно, предполагам, че тези, които са останали, които са преживяли, ще живеят по-добре. Както в една книга се казваше, ако ще и насила, но ще ни изтеглят във века на плодния прилеп. Така че, дори и насила, ще ни накарат да бъдем по-добре. Оцелелите.

През 1992 година издавате албума "Леле Како", с който ставате най-популярната група у нас по онова време. В албума този път преобладават повече иронията, сарказмът и сатирата, за сметка на по-сериозното разглеждане на проблемите около нас в онези години. Защо?

Може би защото малко случайно се събраха песните за албума. Ние в този момент работехме по един друг проект, без Кольо. Впоследствие той дойде с няколко свои идеи, Краси също донесе свои неща. Останалите трима - аз, Тони и Огнян - също имахме разни идеи. Така накрая се получи този резултат. Аз много добре си спомням, че бях страшно против "Леле како" да се включва в албума. Слава Богу, че не ме послушаха. Краси довлече това нещо от казармата. Каза, че идеята била на някакъв асеновградски циганин. От там тръгва песента и тя стана най-популярната от албума.

Как всъщност бе създаден междупланетарният хит "Леле Како"? Това е и един от малкото текстове на Контрол, които не си написал ти. Разкажи ни малко повече за тази песен, която предизвика едва ли не истерия в България.

Точно така - тя наистина предизвика истерия. Още докато беше в казармата, Краси ни свиреше това парче на пианото. Тогава то звучеше по различен начин. Аз в този момент се занимавах с други работи, затова самата песен си е направена почти изцяло от останалите членове на групата. Специално в нея се включих малко наготово. И наистина бях много против да влиза в албума. Направо ме беше срам! Питам се какви са тези простотии?! То пък взе, че стана нещо уникално! Общо взето нямаше място, откъдето да не я чувах, докато ходех по улицата. Нямаше отворен прозорец или кола, от които да не звучеше тази песен. Дори на пазара на всяка сергия се слушаше само това.

Как би реагирал на обвинението, че Контрол са вкарали чалгата в рок музиката?

Аз тогава с чалгата до толкова не бях наясно, че няма накъде! Знаех, че съществуват разни сръбски певци и певици, но наистина нямаш представа за какво става въпрос. Бях абсолютно ненаясно какво е това чалга. Така че не знам точно как сме я вкарали в рока. По същия начин някои хора казваха, че "Бий хлапето" приличала на Toy Dolls, а аз през живота си не ги бях слушал. "Най-щастливият ден" пък приличала на The Ramones. Съжалявам, но и тях не съм ги слушал. Тогава дори не знаех, че има такава група. Що се отнася до "Леле како", останалите членове на Контрол ме убеждаваха, че ние си правим гавра с чалгата и ще се получи много готино. А то стана готино, но след като вкарахме "Seek and Destroy" и разни други неща, които се "лепнаха" за песента. Оттам пък метълстите ни намразиха много - било пълна подигравка с култови групи.

В този албум правиш едно чудесно описание на рок музиката в песента "Рокът е животно". И все пак, извън тази композиция, как би описал рока? Какво е той за теб?

За хората, които се занимават с него, определено е начин на живот. Говоря за професионалните музиканти. Рокът ти дава ужасно много, но и взима и изпива всичко от теб. Поне докато се занимаваш истински с него. Между другото, след това никога не можеш да се откачиш изцяло от рока. Ще ти дам един пример - на последния ни концерт с Kultur Shock аз се бях зарекъл, че няма да се доближа до микрофона, но просто не издържах. Имам разни здравословни проблеми и не би трябвало да правя каквото и да е било напрегане, но когато човек е на сцената, просто не издържа и дава всичко от себе си. И то без да иска. Просто нещата се получават така, съвсем случайно.

Що се отнася до самата песен "Рокът е животно" - аз много си я харесвам и там всяка дума е много точна. Рокът наистина е животно. Изобщо, аз много си обичам всички онези песни, в които се пее за важни и сериозни неща, но те никога не са се слушали и никога не са ставали популярни. Една такава група, на която силата ѝ е в концертите и в представянето на живо, не може да си позволи да записва само такива песни. Винаги се е стигало до спорове, когато сме правили по-сериозни неща. То и това да си много сериозен в един момент става досадно. Има групи, които са наистина прекалено сериозни, и от един момент нататък се получава една неслушаемост от толкова много мъка в текстовете.

Кои групи имаш предвид?

Няма да казвам кои са, защото аз си ги слушам и си ги харесвам, ха-ха-ха!

Текстът на "Дайте ми" е написан от Димитър Воев. Как се стигна до сътрудничеството на Контрол с него? Има ли някаква по интересна случка от този период?

Това е сътрудничество на Кольо с Воев. По това време ние бяхме разделени. Събрахме се, защото ни поканиха да участваме във фестивала "Sziget" в Унгария. В последния момент нещата се разсъмнаха и вместо нас замина друга група, която не знам поради какви причини беше предпочетена. Но това беше поводът да се съберем отново. "Дайте ми" си е песен, с която Кольо дойде отново при нас, и това са си негови взаимоотношения с Воев.

През 1994 година издавате албума "Любофф", който - също както предшествениците, си има голям успех. От този албум е и песента "Велика нация". Винаги, когато я слушам, си мисля за следното: българите обичат да се бият в гърдите и непрекъснато да разказват за това как сме били на три морета или че сме една от най-старите цивилизации и т.н., а същевременно сме едни от най-бедните и мизерстващи хора в Европа. Във въпросната песен ти казваш:

Ние сме велика нация -

Кисело млеко, секс и демокрация.

Разбирам иронията към това, че непрекъснато се изтъкваме колко сме велики, но всъщност, това ли представляваме наистина ние? "Кисело млеко, секс и демокрация"? Няма ли все пак нещо, с което истински да се гордеем?

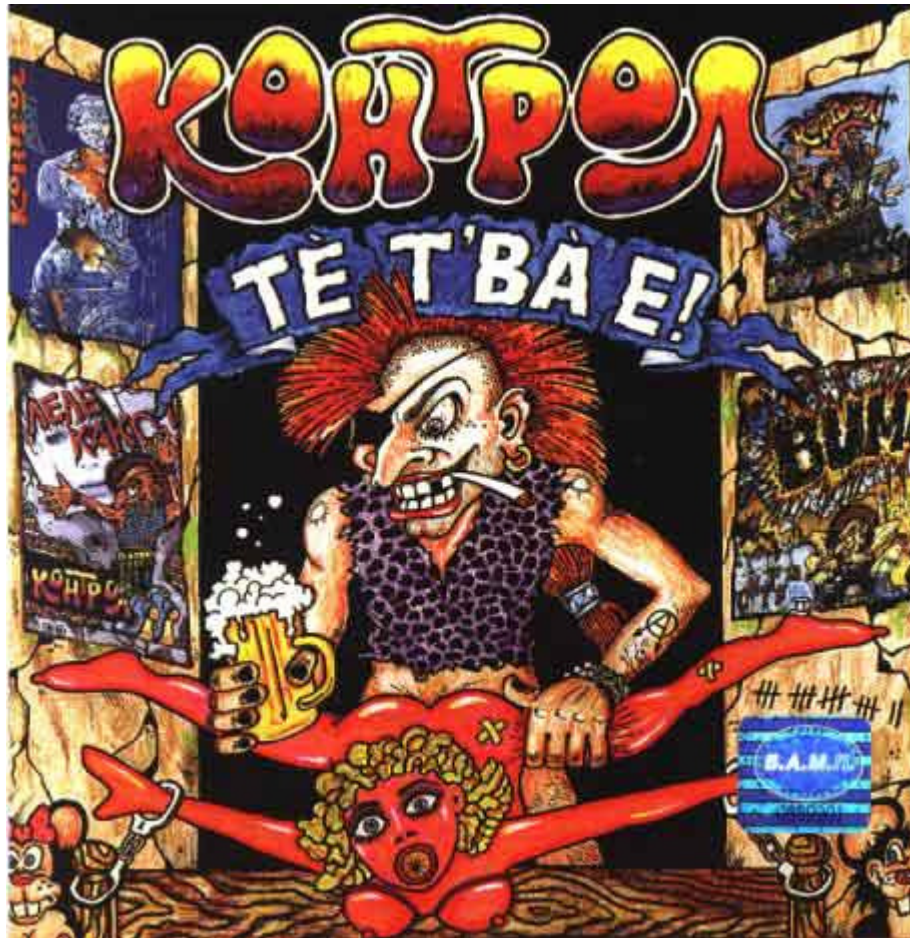
Ха-ха-ха... Не знам. С какво, наистина? Нали уж сме били много интелигентни. Децата постоянно печелят разни олимпиади по математика. Били сме по-умни от евреите даже. Не знам с какво можем да се гордеем, защото в много случаи не сме постъпвали правилно като нация, но пък по този начин се оцелява. А да оцелееш на такова място изобщо не е лесно.

Визираш "Преклонена главица сабя не сече"?

Да, това също. Може би в крайна сметка е по-важно да оцелееш, отколкото да кажеш: "Аз бях много праволинеен и не отстъпвах от принципите си!"

Как се роди идеята за обложките на албумите? Едва ли има рок фен у нас, който да не си спомня за онзи пънкар, двете мишки и всевъзможните неща, които се случват около тях. Кой е художникът и кой даваше идеите за десетките детайли, които виждаме във вашите обложки?

Това си е абсолютно сто процентова заслуга на Жоро Пентаграма. Идеите му идваха вкъщи, на масата, от една бутилка уиски. Сядаше и започваше да рисува. Напълно негова си е тази идея от началото до края. Той е невероятен човек и специално за такива неща е много добър. Въпреки че е моделиер и се занимава със съвсем различни работи. Но стигне ли се до комикси, е много идеен тип. Имам чувството, че докато рисуваше, около него се появяваше някакъв ореол, ха-ха-ха! Светлина! Отнякъде идваха идеите. Наистина, що се отнася до обложките ни, ние нямаме нищо общо. Просто имахме късмета да го познаваме. Помолихме го и той се съгласи да ги направи.

Има ли нещо скрито в обложките ви от онези години, нещо, за което знаете само вие и не е забелязано от широката публика?

Не. Нещата ставаха на майтап. Даваха се някакви идеи и Жоро ги рисуваше. Няма нито скрит смисъл, нито тайнствени неща. Шифърът на Леонардо не го търсете там.

След издаването на концертния ви албум "Пънку нема 'а Умре!" пънкарят изчезна от обложките ви. Защо?

За албума "Любофф" решихме да направим нещо по-различно, защото смятахме, че той самият е по-различен от останалите. Аз лично не бих казал, че неговата обложка стана много сполучлива, но това е, което се получи. А и не искахме нещата да се повтарят непрекъснато. Това е причината. Естествено, обложките с пънкаря си останаха най-хубавите, особено тази от албума "Леле како". Наистина е страхотна!

Отстрани изглежда така, сякаш в Контрол всичко е купон. Но през различните периоди групата се сблъсква и с не малко трудности. Вероятно една от най-големите е пристрастяването на вашия клавирист Красимир Неделин към наркотиците. Как групата и в частност той се справихте с този проблем? Разбира се, бих разбрал ако не искаш да говорим на тази тема.

По този въпрос наистина не е много редно аз да говоря. Но бих казал, че сме имали много по-големи проблеми, отколкото проблема с Краси и неговото пристрастяване. Не че този проблем е малък, но той е по-скоро битов и може по-лесно да се реши. Имахме много по-големи проблеми, които се решават много по-трудно. За това и групата се разцепи. Това, че някой използва наркотици, наистина води със себе си много негативни последици, но това не означава, че човекът е напълно оглупял или пък че не може да се работи с него.

Напускането на Кольо Гилъна е вероятно следствие на големите проблеми вътре в групата, за които ти говориш. Защо се случи това? Ясно за всички е, че между него и останалите членове на Контрол е имало конфликт, който вероятно съществува все още и до днес. За какво точно става въпрос?

Това няма да го коментирам.

След напускането на Кольо Гилъна от групата вие започвате да търсите нов вокалист. Как протече изборът и защо се спряхте точно на Петър Станоев?

Опитът за избор беше дълъг и мъчителен. Изредиха се страшно много хора, но явно ние подсъзнателно сме търсили някой, който много да прилича на Кольо. Това не се получаваше и в един момент вероятно сме решили, че Пешко е най-подходящ. Беше доста трудно той да се наложи, но от един момент нататък стана популярен. Една от причините е, че с него изнесохме много концерти и те нямаха нищо общо с тези, които правехме преди това с Кольо. Винаги имаше един такъв момент, че хората, които харесваха Контрол с Кольо, не можеха да ни приемат с Пешко. Но след време се получи обратното - започнаха да се появяват фенове, които си бяха негови и не искаха да приемат групата с Кольо. Това беше един забавен период.

Как приемаш днес този период - като успех или като провал? Като правилна стъпка или като грешка?

Като последни издихания. Не се получи. Причината е, че явно и ние не е имало какво повече да казваме. Приключи се с казването. Вината не е в певица, а в нас. Имаше няколко интересни и хубави неща, но като цяло се получи слаб албум.

От разговора ми с теб оставам с впечатлението, че си прекалено скромен. Аз съм говорил с не малко музиканти от българската рок сцена и когато става въпрос за текстописци, те винаги са ми казвали, че в 20-годишния период на 80-те и 90-те години има четири имена, които изпъкват далеч пред останалите, а някои дори определят тези четири човека като гении на рок музиката у нас. Чувал съм и определението "Светата Четворица" - това са Васил Гюров, Любомир Малковски, Димитър Воев и Владимир Попчев. Как се чувстваш в тази компания?

Страхотно се чувствам! Но аз лично не бих се сравнявал с Воев, защото той е едно друго ниво. Що се отнася до моите работи, като изключим няколко, на които много държа и смятам, че са наистина много сериозни, останалите са просто текстове на песни. Не е поезия. Докато написаното от Воев е поезия. Това са много сериозни неща.

А би ли казал личното си мнение за всеки един от останалите трима? Какви са те в твоите очи като текстописци, музиканти и хора?

Воев е най-добрият! Когато говорим за текстове, няма кой да се сравнява с него. Може би занаят ще има, но до момента по-добър от него аз не познавам.

Говорейки за Гюров ще ти кажа, че в началото ние се събирахме, свирехме някакви кавъри на Deep Purple и общо взето се чудехме какво да правим. Казвахме си: "Какво ще изпълним днес? Нека да е "Smoke On The Water" Ама защо го правим - не е ясно. Изобщо нямаше да започнем да свирим като група Контрол, ако не се беше случило така, че в един момент чух Ревю в зала "Фестивална". В този момент си казах: "Стига глупости! Време е да правим нещо сериозно! Виж какво правят хората!" Когато чух Ревю и Милена, нещата някак си се обърнаха за мен. Те са крайъгълен камък за Контрол.

При Малковски нещата са същите - най-доброто в този стил!

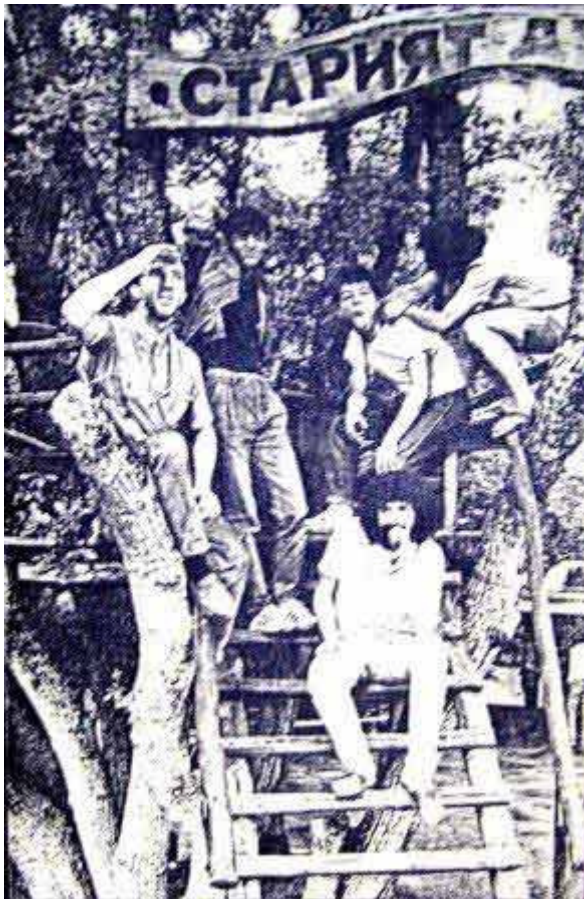
Днес, като погледнеш назад във времето, кое според теб преобладава, кое е водещото при Контрол: пънк идеологията, траш звученето или текстовете и идеите, които стоят зад тях?

На нас ни лепнаха определението "Пънк". Ние никога не сме се смятали за пънк група. Някой реши, че сме пънкари, и така си остана. Краси в един момент си направи пънкарски гребен, отново повлиян от Ревю и може би това спомогна за този имидж.

За мен водещото при Контрол е посланието. Текстове. Не бих казал, че в нашите песни има някакви страхотни музикантски идеи. Нито един от нас не е професионален музикант, така че в това отношение сме много по-назад от другите групи, в които наистина има много добри музиканти.

Един въпрос, който няма как да не задам. Какво е бъдещето на Контрол? Напоследък се активизирахте и направихте няколко концертни участия. Какво да чакат феновете на групата отук нататък и има ли вероятност в близко бъдеще да чуем нов албум на Контрол?

За сега не. Никой от нас няма такива планове. Всеки много сериозно се занимава с неща, от които се преживява. Дори бих казал, че "преживява" не е точния израз. Просто всеки е стигнал до един по-сериозен стандарт на живот и човек за да го поддържа, няма време да се занимава с музика. Така че за момента не може да се говори за такова нещо. Минавали са ми много пъти подобни мисли, дори в един момент се бях захванал с това съвсем сериозно. Вкъщи имам доста нахвърлени идеи, но някак си го няма ентузиазмът от преди 20 години и човек започва прекалено много да ги мисли нещата. Едно време нямаше такова мислене и философстване. Има някаква идея - сяда се, пише се текст и нещата ставаха за 15 минути. Сега се мислят по 3 месеца и накрая те е страх да го представиш, защото си мислиш, че няма да звучи добре и няма да е интересно. А така трудно ще стане. Затова, в настоящия момент аз лично се съмнявам, че някога ще има нов албум на Контрол.

А самостоятелен концерт? Или поне такъв, в който вие да сте последната група и да направите един пълен сет от час и половина да речем?

И за това е имало идеи. Вече почти от една година си ги има постоянно, но отново никой не намира да отдели време. Защото ако ще правим подобно нещо, то ще стане така, както ставаше едно време. Тогава всичко си правехме сами. Онзи паметен концерт във "Фестивална", на който освен че залата се пръскаше по шевовете, по коридорите и отвън имаше още 2000 човека, там всичко си организирахме ние. През нощта ходехме да си лепим афишите, през деня продавахме билети, а през цялото време ни беше страх дали ще се продадат толкова билета, че да успеем да си платим наема на залата и апаратурата. Знам, че днес не ни е това работата и има много фирми, които се занимават с подобна дейност и ще го направят по-добре от нас, но аз предпочитам ние да си вършим всичко сами. Така че ако има самостоятелен концерт на Контрол, ние ще си го организираме. Остава обаче проблемът с времето.

Благодаря ти за този разговор. За финал, би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"?

Бих им казал, че се надявам да се появят такива български групи, каквито имаше в края на 80-те и началото на 90-те години на миналия век, за да има какво да слушат и да има на какви концерти да ходят. И след 15 години да си спомнят колко добре са живели и колко добре са прекарвали времето си като млади.

Защо тогава имаше такива групи, а сега няма?

И аз това се чудя. Някак си всичко ми се струва еднакво. Може би и аз самият нямам достатъчно наблюдения. Вероятно тогава, преди 20 години, е имало необходимост от подобни групи. Дълги години преди това нещата са били изкуствено задържани и идва момент, в който се появява необходимост от подобно нещо. Тогава беше и много трудно. Като гледам какви условия имат днешните музиканти за свирене - направо невероятни! За концерта ни с Kultur Shock отидохме в една репетиционна, от която ми падна главата! Аз не съм и сънувал, че някога ще вляза в подобна репетиционна. Фантастично оборудване, фантастични инструменти, разкошни условия! И там свирят момченца на по 17-18 години - отиват, плащат си и си репетираат. И всичкото това не им прави никакво впечатление. За тях то е някаква даденост. А ние се чудехме как да изпросим от някой комсомолски секретар да ни пусят в някоя дупка, в някое читалище, където има един счупен "Regent" (не че днес знаят какво означава това - счупен усилвател). А за барабани да не говорим - беше нещо немислимо! Това беше и най-трудното - да намериш не просто барабанист, а барабанист с барабани. Тогава, за да можеш да ги имаш всичките тези неща, имаше условия. "Да, вие ще свирите тук, но ще изпълнявате едни-какви си песни." При комунизма нямаше наеми. Плащаше се в натура, ха-ха-ха! Трябваше да изпълняваш онова, което те искаха. Свириш "ангажирани песни" и срещу това получаваш помещение, където можеш да репетираш в свободното си време.

Това е може би и една от причините тогава да е имало такива групи. Натрупаното напрежение. Както казваше Любо Малковски: "Обикалям по магазините за да събирам творческа злоба." Магазините представляваха една витрина пълна с водка от горе до долу. И това е. Нямаше нищо друго. Трябваше да чакаш до четвъртък, за да си купиш хамбургски салам, примерно. Това бяха идиотщините на комунизма. И така, човекът събирал творческа злоба и нещата са станали. Написал е хубави песни. А сега откъде да я събират тази творческа злоба? Да пеят по цял ден: "Нямам пари, тежък ми е животът, баба ми получава малка пенсия!"? Да, ама не е така! Повечето от тези деца, които свирят, са много добре материално и в тях няма никаква злоба. Могат да пеят "Скъп ми е кокаинът, за това се друсам с герои!" Получава се така, че в чужбина е много по-

трудно за младите хора да правят групи и да свирят, отколкото тук. Те по цял ден се блъскат с багера или трактора за да имат пари, да си платят репетиционната и вечерта да свирят. И може би за това там някои неща се получават. Като блъскаш по цял ден с фадромата и събираш злоба, после си изливаш мъката и правиш качествена музика. Но няма начин - и тук ще се появят такива групи. Не е възможно да не се случи.

